

בש"פ 401/19 - מדינת ישראל נגד אליהו סטיב במברון

בבית המשפט העליון

בש"פ 401/19

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: אליהו סטיב במברון

בקשה שנייה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

בשם המבקשת: עו"ד עידית פרג'ון

בשם המשיב: עו"ד ירון גיגי

החלטה

לפניי בקשה שנייה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

1. ביום 29.1.2018 הוגש נגד המשיב כתב אישום, שתוקן ביום 14.5.2018, ועיקרו זיוף מטבעות של 5 ש"ח בכמויות גדולות לצורך מכירתן וזיוף מטבעות מיל ארצישראלי מתקופת המנדט הבריטי לצורך מכירתן במרמה כמטבעות מקוריים. על פי כתב האישום, המשיב ושותפו ניר אבנר (להלן: הנאשם הנוסף, וביחד: השניים) הקימו עסק משותף

עמוד 1

לייצור מדליות ומטבעות בחודש מאי 2016 וסמוך לאחר מכן החלו לעשות פעולות שונות לצורך ביצוע הזיוף: ניהלו כספים לצורך הפעלת העסק, שכרו מבנה, רכשו מכונות מתאימות ועוד. לפי כתב האישום, המשיב איים איומים גופניים ומילוליים בכמה הזדמנויות על ליפא קורץ (להלן: קורץ או המתלונן), בעל בית מלאכה לייצור תבניות פלסטיק, כדי לאלץ את האחרון לסייע לשניים בזיוף המטבעות; השניים שילמו עבור מקצת מהעבודות. כמו כן, נטען כי המשיב הזמין לצורך זיוף המטבעות חומרי גלם מחו"ל והשתמש לשם כך במכר שלו, שלא היה מודע למטרה האמיתית של ההזמנה. בסך הכול, לפי כתב האישום המתוקן, ייצרו השניים עשרות אלפי מטבעות מזויפים הנחזים ל-5 ש"ח וייצרו מטבעות מזויפים של מיל ארצישראלי לצורך מכירתם במרמה לאספנים. על יסוד כל אלו יוחסו לשניים עבירות רבות מאוד של זיוף מטבע פשוטה, לפי סעיפים 477(1)-(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ועבירת זיוף בכוונה לקבל דבר במרמה, לפי החלופה האמצעית בסעיף 418 לחוק העונשין, ולמשיב יוחסו עבירות רבות של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 סיפה לחוק העונשין.

2. כמו כן, בהתאם לכתב האישום המתוקן, המשיב רכש שניכלירכב בשנים 2009-2015 ורשם אותם על שמות אנשים אחרים בידעה כי הוא צפוי לפשוט רגל. נטען כי ביום 18.12.2015 ניתן צו כינוס לגבי המשיב, וביום 4.12.2017 הוא הוכרז פושט רגל - בהסתירו את בעלותו בכלי הרכב מבית המשפט, מהמנהלת המיוחדת ומהכונס הרשמי. נוסף על כך, נטען כי המשיב הפר התחייבויות שחתם עליהן לצורך הבקשה להכרזה על פשיטת רגל ולקבלת צו כינוס, בין היתר בעשותו את המעשים שיוחסו לו בעניין זיוף המטבעות. על בסיס זה יוחסו למשיב עבירות הונאת נושים, לפי סעיף 439(א) לחוק העונשין; הפרת הגבלות, לפי סעיף 214(א) לפקודת פשיטת הרגל [נוסח חדש], התש"ם-1980; מעשים ומחדלים במרמה, לפי סעיפים 216(1) ו-216(4)-(6) לפקודה זו.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 18.2.2018 הורה בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) לשירות המבחן לערוך תסקיר מעצר. מהתסקיר עולה כי למשיב עבר פלילי מהשנים 1988-2016 בעבירות אלימות ורכוש. עוד עולה כי המשיב בעל דפוסי אישיות מניפולטיביים ומנסה לתמרן את סביבתו לתועלתו האישית. להערכת שירות המבחן, קיים סיכון גבוה להישנות מעשים פליליים. המשיב הציע חלופת מעצר בביתו ובפיקוח רעייתו וחברו. שירות המבחן נמנע מלהמליץ על שחרור המשיב לחלופה שהוצעה, וציין כי ספק אם המפקחים - שאינם בקיאים דיים באורחות חיי המשיב - מסוגלים להציב למשיב גבולות ברורים, במיוחד נוכח מיקום החלופה.

4. ביום 12.3.2018 החליט בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. המשיב לא כפר בקיומן של ראיות לכאורה, אך השיג על עוצמתן בכל הנוגע לעבירת הסחיטה שכן מרביתן מבוססות על גרסת המתלונן. בית המשפט קבע כי קיימת תשתית ראיתית העולה כדי ראיות לכאורה באשר לכל העבירות המיוחסות למשיב. נקבע כי גרסת המתלונן ברורה ונתמכת בחומר הראיות, וממילא מקומן של השגות המשיב להתברר בהליך העיקרי. אשר לעילת המעצר קבע בית המשפט כי קמה עילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1) (ב) לחוק המעצרים נוכח יסוד סביר לחשש שהמשיב יסכן את ביטחון הציבור, ובייחוד את המתלונן. כמו כן, נקבע כי קמה עילה גם לפי סעיף 21(א)(1) (א) לחוק המעצרים, נוכח חשש כי שחרור המשיב יוביל לשיבוש הליכי משפט, פגיעה בראיות והעלמת רכוש. המשיב הציע חלופת מעצר נוספת בבית אחותו ולחלופין מעצר בפיקוח אלקטרוני בביתו. בית המשפט דחה גם את אפשרויות אלו נוכח עילת המעצר והתרשמות שירות המבחן כי המכשול אינו טיב החלופה כי אם מאפייני האישיות של המשיב.

5. המשיב הגיש ערר על ההחלטה על מעצרו עד תום ההליכים. ביום 16.4.2018, בהמלצת בית משפט זה (כב' השופט נ' סולברג), נמחק הערר והוסכם על הגשת תסקיר עדכני שיתייחס לחלופות שטרם נבחנו. בתסקיר הנוסף

ציין שירות המבחן כי החלופות שהוצעו למעצר בית וההצעה למעצר בפיקוח אלקטרוני אינן מתאימות, ונמנע מלהמליץ על שחרור ממעצר. המשיב הגיש בקשה לעיון חוזר במעצרו, וזו נדחתה על הסף ביום 16.9.2018 על ידי בית המשפט המחוזי נוכח התסקיר השלילי. ביום 7.10.2018 התקבל ערר שהגיש המשיב על ההחלטה (כב' השופט י' אלרון), במובן זה שהיה מקום לדון לגוף הבקשה לעיון חוזר.

6. ביני לביני, משחלפו תשעה חודשים מיום מעצרו של המשיב וטרם הסתיים משפטו, ביום 28.10.2018 האריך בית משפט זה (כב' השופטת ד' ברק-ארז) את מעצרו של המשיב ב-90 ימים נוספים, בלי לנקוט עמדה בעניין הבקשה שעמדה לפני בית המשפט המחוזי לעיון חוזר. ביום 29.10.2018 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה לעיון חוזר בהחלטה בדבר מעצר המשיב עד תום ההליכים. נקבע כי רמת המסוכנות הנשקפת מהמשיב עודנה גבוהה, וכי החלופות המוצעות אינן יכולות לסכון.

7. להשלמת התמונה יצוין כי בית המשפט המחוזי הורה ביום 7.2.2018 לשחרר את הנאשם הנוסף למעצר בית מלא. המבקשת הסכימה לכך משום שלנאשם הנוסף אין מיוחסת עבירת סחיטה באיומים, ובשל גילו הצעיר ועברו הנקי.

8. אשר להתקדמות ההליך העיקרי, ביום 12.2.2018 הוקרא כתב האישום המקורי. המענה לאישום נדחה כמה פעמים לבקשת המשיב לצורך מיצוי ההליכים ולימוד חומרי החקירה. ביום 14.5.2018 הורה בית המשפט המחוזי על תיקון כתב האישום לבקשת המבקשת, לצורך הוספת אישום נגד המשיב ותיקון רשימת העדים ובקשת החילוט. ביום 5.6.2018 - טרם שניתן מענה לכתב האישום - קבע בית המשפט המחוזי מועדים לשמיעת הוכחות לחודשים אוקטובר-נובמבר 2018. בדיון שנערך ביום 24.10.2018 השיב המשיב לכתב האישום וכפר במיוחס לו, והחלה שמיעת הראיות בתיק. ביום 7.11.2018 התקיים דיון הוכחות נוסף, ונקבעו מועדים נוספים. ביום 9.12.2018 - יום לפני מועד ההוכחות הבא שהיה קבוע - הודיע בא כוחו הנוכחי של המשיב כי הוא מבקש לקבל את ייצוגו חלף באת כוחו הקודמת. בית המשפט קיים למקרתדיון בשאלת הייצוג חלף דיון הוכחות, התיר את החלפת הייצוג, ביטל דיון הוכחות וקבע דיון הוכחות נוסף. ביום 10.1.2019 התקיים דיון הוכחות, ונקבעו שלושה מועדים חדשים לימים 25.2.2019, 7.3.2019 ו-28.3.2019.

9. מכאן הבקשה שלפניי. בבקשה מצוין כי מסוכנות המשיב - לביטחון המתלונן, ולביטחון הציבור ולרכושו - נלמדת מהמעשים המיוחסים לו ומעברו הפלילי הרב ומשתקפת בתסקירי המעצר השליליים. כן נטען כי קיים חשש ממשי לשיבוש מהלכי משפט. המבקשת מוסיפה כי שמיעת הראיות התעכבה עקב בקשות מטעם ההגנה לצורך לימוד התיק, קבלת ראיות וחילופי ייצוג. עוד מציינת המבקשת כי המתלונן טרם העיד, וכי פרשת התביעה צפויה, בהערכה זוהירה, להסתיים בתוך 3-4 דיוני הוכחות.

10. המשיב מתנגד להארכת המעצר המבוקשת. נטען כי עברו הפלילי המשמעותי הסתיים בשנת 2004, וכי בתיק מהעת האחרונה נגזר עליו עונש מאסר על תנאי בלבד. המשיב טוען כי לאורך תקופת המעצר לא התעורר חשש לשיבוש מהלכי משפט. עוד טוען המשיב כי האישום בסחיטה הוא ברף הנמוך של העבירה, שכן לא הייתה פגיעה גופנית, וכי יש קשיים בראיות שנסמכות על עדות המתלונן. המשיב טוען כי יש בחלופות המעצר המוצעות, כולל מעצר בפיקוח אלקטרוני ומפקחים נוספים שיוצגו, כדי לאיין את מסוכנותו. צוין כי קצב התנהלות ההליך אינו משביע רצון, בין היתר בשל חוסר הנכונות של המתלונן להעיד, מה שמטה את הכף לטובת חירות המשיב בשלב זה. כמו כן, נטען כי מצבו הבריאותי של המשיב אינו תקין ותנאי המעצר מקשים עליו, וכי רצונו לטעון לחפותו אינו צריך לעמוד לו לרועץ. המבקש

מוסיף כי הוא מופלה לרעה ביחס לנאשם הנוסף, ששוחרר לחלופת מעצר.

11. לאחר שעיינתי בבקשה והאזנתי לטיעוני הצדדים בדיון לפניי, מצאתי כי דין הבקשה להתקבל. כפי שנפסק לא פעם, בקשה להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים אינה ההליך המתאים לדון בטענות בדבר קיום ראיות לכאורה להוכחת האשמה (בש"פ 6971/10 מדינת ישראל נ' חנוכה, פסקה 6 (10.10.2010)). כידוע, בבקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים על בית המשפט לאזן בין זכותו של הנאשם לחירות לצורך בשמירה על ביטחון הציבור ועל תקינות ההליך הפלילי (בש"פ 7234/17 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 6 (1.10.2017)). באיזון האמור יתחשב בית המשפט בין היתר במידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם; בחלוף הזמן מאז מעצרו; בקצב ניהול ההליך העיקרי; בחשש מפני שיבוש ההליך; באפשרות להשיג את תכלית המעצר בדרך של חלופה מתאימה (בש"פ 7632/14 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 6 (20.11.2014)). בענייננו לא שוכנעתי כי השתנתה תוצאת האיזון האמור במידה המצדיקה את שחרור המשיב. מידת המסוכנות הנשקפת מהמשיב – הן לביטחון הציבור, הן למתלונן – והחשש לשיבוש מהלכי משפט עודם גבוהים, כפי שנלמד בין היתר מן העבירות שהמשיב הואשם בהן, מתסקירי המעצר השליליים בענייננו ומעברו הפלילי המכביד. נוסף על כך, אף שתחילת פרשת ההוכחות התעכבה – לא מעט מטעמים שקשורים בהתנהלות ההגנה – ההליך מתנהל בקצב סביר ופרשת התביעה עומדת לפני סיום (לפי הערכת הפרקליטות). זאת ועוד, ההבחנה בין המשיב לנאשם הנוסף ברורה, בשים לב לעבר הפלילי של המשיב, לעבירת הסחיטה המיוחסת לו, לחלקו המרכזי במעשים המתוארים בכתב האישום ולנסיבות המקילות שעומדות לזכות הנאשם הנוסף. בשל המכלול האמור והמסוכנות הנשקפת מהמשיב, אני רואה להורות על הארכת המעצר.

סוף דבר, הבקשה מתקבלת. מעצרו של המשיב מוארך ב-90 ימים החל מיום 26.1.2019 או עד למתן פסק דין בת"פ 66930-01-18 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

ניתנה היום, י"ח שבט התשע"ט (24.1.2019).

ש ו פ ט